

הלך פרק אחד עשר מנהדרין צב

עין משפט
נר מצוה

יבסו. מקבצים אורח לשון (מליכס ז יב) ויקב חזר בלתי:
אובלל דקלרי. כלי של כוססין שאו מתקב ומולפין זו מים על
הבגדים: ופרסו גם פול יורב. מי שמרווה את תלמידו בדבר
הלכה גם הוא יורה לעולם הבא ללא ומרה לשון מורה: ואפס
לך לקב ופסו ופסוד וגו'. רמו לו תורה אור

1 א מיי פיי מלי חית
כל יב פג פסין יב
פוסע יוד פיי רמו
2 ב ב פוסע ארע פיי
קפ ספיג ז:
3 ד ר מיי פיי מלי
פומלה רשת מלי ס:
4 ה מיי פיי מלי
פסעס מלי א:

לאחר שאלו וטקן על האלחן עם
הפתיחן שפיר דמחי דלשם ע"י
עבד הכי: ופסל לליכא שלימה
בהדיה דמומנן לעני: הא גזא
לביניה לא גרסי: ספסליג בדבורו.
מנהג בדבורו שלא יהא ניכר:
קשמו נפרס. כח קשי אבר של
עצמו שאלט מוליד שנאמר עריה
חבור קשקד עריה שאלה מסהכל
זה ממש בערונה היא חבור קשקד
לחא המסכהל המחשב בעריות
לחא חש קשמו גבורת יוד ופסרם
מתהלכת ומתמעטת כמו (ב"מ דף כה)
מלא כמות מעטרה אחת לבלתי יוס
א"כ כמו (שמו"ד) וינער ה': פו
קבל. הוי עניו ומחיה קבל לשון חל
עשה ענאך חל וספל: בים פסל
פין פוספין זו פלונס לראוס אס
נגפו. כעג נראה לי בבית כתיב
דממש נראה ממילא ועוד דכתיב לי
*ולא לאורי נמלא שאלתו האלו
דכל זמן שאין כח רוחא אין מטמא
בנגעים: שאלו ועולר רחס ארז לא
שכנס פיס. קבר לא שכנס מחיים
ועולר רחס בית הרחס שאו קבור
ועולר לא יכנס מבטלות וכן ארז לא
שכנס מים: וכי פס ענין שאלו וכו'.

הבא יקבדו לאום ואין *לאום אלא עוברין שנאמר
ולאום מלאום יאמץ ואין קבה אלא קלה
שנאמר *מה אקב לא קבה אל ואין בר אלא
תורה שנאמר *ישלכו בר פן יאנה עולא בר
ישמעאל אומר מנהגין אותו ככברה כתיב
הבא יקבדו לאום וכתיב דתם *ויקב חזר
בדלתו ואמר אביו כי *אוכלא דקצרו ואם
למדו מה שכבר: אמר רבא אמר רב ששת
זוכה לברכות ביוסף שנאמר *וברכה לראש
משביר ואין משביר אלא יוסף שנאמר *ויוסף
הוא [השליט על הארץ הוא] המשביר לכל
עם הארץ אמר רב ששת כל המלמד תורה
בעוה"ז זוכה ומלמדה לעולם הבא שנאמר
*ומורה גם היא יורה אמר רבא בניית לתחית
המתים מן התורה שנאמר *יוד ראובן ואל
ימות יוד ראובן בעולם הזה ואל ימות לעולם
הבא רבינא אמר *מרכא *ורבים מישיני
ארמת עפר יקצו אלה לחי עולם ואלה
לחצפות לדראון עולם, רב אישי אמר *הבא
ואתה לך [לקין] ותנוה ותעמוד לגורלה לקין
הנמין, אמר רבי אלעזר כל פרנס שמנהיג את
הצבור בנתת זוכה ומנהיגם לעוה"ב שנאמר
*כי מרכבם ינהגם ועל ממוצי מים ונהלם
*אמר אלעזר גורלה רעה שניתנה בין שתי
אותיות שנאמר *כי אל דעות ה' ואל
אלעזר גדול מקדש שניתן בין שתי אותיות
שנאמר *פעלת ה' מקדש ה' כוננו ידך
מחקף לה רב ארא *קרהינאה אלא מעתה
גדולה נקמה שניתנה בין שתי אותיות
האלהים כתיב *אל נקמת ה' אל נקמת הופיע?
אמר ליה למילתיה הכי נמי כדעולא דאמר
עולא שתי הופעיות הללו למה אחת

שיעור ויעמוד לאחר מכן לקב הימן
לקב שעמד הקב"ה להחזיר ימית לפניו
שאר הקב"ה חזר ימית: פרסוס
בפוס"ו יבגס לטוה"ב: פסי אופוס.
של פס. קב שמעתי. ל"א כל שמות
על פס דחמרי בעלמא (תנינא דף
מ). לבחור את האו ככבא של קרי
לה ארסיות לשון מפלא: גדול מקדש.
חשוב הוא: למינסיס פיי נמי. הגזולה
היא וכדעולא: פסי סופסיוס. דכתיב
אל נקמות ה' אל נקמות הופיע וליכא
מרי נקמות וחדא הפעה בתרתייהו
ודמי כחאן דליקא חל נקמה ונקמה חדא
הופעה *אלעזר. של ישראל שסילק
שכינו מאומות העולם וכל על ישראל
וקרי ליה נקמות מסוס דתגמול טוב
הוא שזו לשכנה על שחמרו נעשה
וגמט *ונקמה' הייט עמול אלא
לפרעטת לטובי שכנים שפרע מהן
יוס הדן כדלמרטין כפרק קמח
דמסכת פ"ו (דף ד) טקס ה' ובעל
מנה לעטיס שהוא בעלמא וככדו
נפרע מהן והייט הופעה: וזכרס.
מפני הדעת מלאו כל האדריס הון:
כשכיל למסך. שנתת למי שאין בו
דעו ישימו מזור תחיד: כל פס
סמון לטפוני. כל לילה לפן וכתבא
ממלפוני התורה שאין דברי תורה
ששמעין באתו בית: פסלסו אס לא
נופס. זה חשו של גיהס שאין
לרד נפשו: ידע ערדי כפסלו. מי
ערע בעניו שס ערדי כהלו: כל
שאינו משייר פסיסין. ולרד לשייר
דכתיב חטל וחרר (מליכס ז ד)
וסא אמר רבי אלטור כל

סוסה מל:

*מנהגין כ"ו
ל' חמור

[ג] העיון
כל אובלל
כתיב ופיי
פי פירוש

כקל כתיב
יורא כל"ף

כרסות ל. פ"ט

[ס' ע"ה]

ד' פסלי כד
ישעיה כו

שכדיה א

חילין קל.

י' עשירי ס'
[מס' כלה]

י' עשירי
ג' חקיק
ג' עשירי ס'
[מ"א חילין]

מ"י אורו

למדת טובה ואחת למדת פורענות ואמר ר' אלעזר כל אדם שיש בו
דעה כאילו נבנה בית המקדש בימיו שזה ניתן בין שתי אותיות זה ניתן
בין שתי אותיות ואמר ר' אלעזר כל אדם שיש בו דעה לסוף מתעשר שנאמר *ובדעת חדרים ימלאו
כל הון יקר ונעים ואמר ר' אלעזר כל אדם שאין בו דעה אסור לרחם עליו שנאמר *כי לא עם בינות
הוא על כן לא ירחמו עושהו ויוצרו לא והננו ואמר ר' אלעזר כל הנותן פתו למי שאין בו דעה יסרוץ
באין עליו שנאמר *לחמך ישימו מזור תחיד אין תבונה בו ואין מזור אלא יסרוץ שנאמר *ויורא אפרים
את חליו והודה את מזורו ואמר ר' אלעזר כל אדם שאין בו דעה לסוף גולה שנאמר *לכן גלה עמי מבלי
דעת ואמר ר' אלעזר *כל בית שאין דבר תורה נשמעים בו כלילה אש אוכלתו שנאמר *כל חשך כמון לצפוניו
תאכלתו אש לא נופח ידע שרד באהלו *אין שרד אלא ת"ח שנאמר *ובשירים אשר ה' קרא ואמר
ר' אלעזר כל שאינו מנהג תלמוד חכמים מנכסו אינו רואה סימן ברכה לעולם שנאמר *אין שרד
לאכלו על כן לא יחיל טובו אין שרד אלא תלמיד חכמים שנאמר *ובשירים אשר ה' קרא ואמר
ר' אלעזר *כל שאינו משייר פת על שלתו אינו רואה סימן ברכה לעולם שנאמר *אין שרד לאכלו
על כן לא יחיל טובו ואמר ר' אלעזר כל המשייר פתים על שלתו כאילו עובר ע"ז שנאמר
*העוברים לגד שלחן והממלאים למני מסמך: לא קשיא הא דאביא שלימה בהדיה הא דליכא שלימה
בהדיה ואמר ר' אלעזר *כל המולף בדבורו כאילו עובר ע"ז כתיב הבא *הייתי בעניו כמתעטע
וכתיב דתם *הבל המה מעשה תענועים ואמר ר' אלעזר כל המסתכל בעוה"ב קשתו נעדרת שנאמר
*עריה תעוד קשקד *ואמר ר' אלעזר לעולם הוי קבל וקיים אמר רבי יורא אף אנו נמי תנינא
*בית אפר אין פותחין לו חלונות לראות נענו שים *אמר ר' מבי אמר ר' יאשיה מאי דכתיב *שאלו
ועוד דתם ארץ לא שבעה מים וכי מה ענין שאלו אצל דתם אלא לומר לך מה דתם מבנים ומציא אף
שאלו מבנים ומציא והיא דברים קל ודומד ומה דתם שמכניסין בו בחשאי מציאין ממנו בקלי קלות שאלו
שמכניסין *בו בקלות אינו דין שמוציאין ממנו בקלי קלות מיכן תשובה לאומרין אין חתיית המתים מן
התורה תנא רבי אליהו צדיקים שעתיד הקדוש ברוך הוא להודותן אינו חוזרין לעפרן שנאמר *היה הגשאר
בציצו ותגותר ביהושלים קדוש ואמר לו כל הכתוב לחיים בירושלים מה קדוש לעולם קיים אף הם לעולם קיימין
ואם

1 א מיי פיי מלי חית
כל יב פג פסין יב
פוסע יוד פיי רמו
2 ב ב פוסע ארע פיי
קפ ספיג ז:
3 ד ר מיי פיי מלי
פומלה רשת מלי ס:
4 ה מיי פיי מלי
פסעס מלי א:

[מועד קטן ס']

מנהג
אמרת ל' ל'ו
אמרתו ג'ו
מנהג חסד

גילוי השיר
גמ' כל בית שאין דע
כמעין: פין פירוש
דף י"ב פ"ב

1061
1172
1173-1
1174-2
1175-3
ג'תנו כ'ב' אותיות

ימות מסתין ולשול ספא.
העל

1061
1172
1173-1
1174-2
1175-3
ג'תנו כ'ב' אותיות

1061
1172
1173-1
1174-2
1175-3
ג'תנו כ'ב' אותיות

1061
1172
1173-1
1174-2
1175-3
ג'תנו כ'ב' אותיות

1061
1172
1173-1
1174-2
1175-3
ג'תנו כ'ב' אותיות

1061
1172
1173-1
1174-2
1175-3
ג'תנו כ'ב' אותיות

1061
1172
1173-1
1174-2
1175-3
ג'תנו כ'ב' אותיות

1061
1172
1173-1
1174-2
1175-3
ג'תנו כ'ב' אותיות

1061
1172
1173-1
1174-2
1175-3
ג'תנו כ'ב' אותיות

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

סוטה הש"ס

[א] מי יל לאו רשע
סמי פמי: [ב] שם יל
על אותו רשע שחוק פמי:

יחזקאל להחיותם: אלו פמיס שבקעתם דורא. שהמית נבוכדנצר
מך בבל על שהו יפמי דלקמן: מנסר פלג עד רכס. מקומות
הן היו בבקעת דורא: שופטום. מחמת תורה: ופמי פלג ופמי
ועדן פמי שופטום. שהיתה גרלות זו תלרס וטה המך ורמסום:
תורה אור וכלו פמיס פן שבקעתם פמיס על

ואם תאמר אוחן שנים שעתיד הקביה לחדש
בהן את עולמו שנאמר ונשגב ה' לבדו
ביום ההוא צדיקים מה הן עושין? הקביה
עושה להם כנפים כנשרים ושמן על פני
המים שנאמר על בן לא נירא בהמיר ארץ
יבמות הרים בלב ימים ושמה תאמר יש להם
צער תל וקוץ ה' יהליו כח יעלו אבר
כנשרים ידו ולא ינעו ילכו ולא ינעפו ונלה
ממתים שהיה יחזקאל סבר לה כמאן דאמ
באמת משל היה דתניא ר' אומר מתים
שהיה יחזקאל עמד על רגליהם ואמר
שירה ומתו, מה שירה אמרה? ממת בבצק
ומתה ברחמים, ר' יהושע אומר שירה זו
אמר ה' ממת ומתה מרד שאלו ועל
ה' יתגב אומר אמת משל היה, אומר לו רבי
נחמיה אם אמת למה משל ואם משל למה
אמת? אלא באמת משל היה, ר' בנן של ר'
יוסי הגלילי אומר מתים שהיה יחזקאל עלו
לארץ ישראל ונשא נשים והולידו בנים
ובנות עמד ר' בן בתירא על רגליו ואמר
אני מבני בניהם והללו תפלין שדגית לי
אבי אבא-מרם ומאן ניהו מתים שהיה

שחרו ומי ק' לדיקס שעתיד
להחיות יחדו לפטרס, ק' שמעתי,
יחזקאל, האלה נבוכדנצר עם יכניה
מך יהודה והיה יחזקאל מתגבא
בבבל ורמיה בלך ישראל בלחן אחת
עשרה שנה שמך לדיקס: כלפס.
בבבאר: פפל פיס. שהיה מרמו
להס על הגלות פלרס מת שחרו ומי
ק' ישראל ישוב מן הגלות: פסס.
שחוק תפלין היו שלחם: שפט לקן.
של ילוח מלרים: ופטו. שלח היה
לחם פלרס נדרת ופכדוס ועט לחם
אלו משעל יתק דהא כתיב (בראשית
טו) כי גר יהיה ורעך זה יתק
דכתיב (שם כח) כי בלחך יקרא לך
ורע וסל פלרס משעל הקביר ללכרס
ותניח בסדר טולס אכרס אכתי
כשטה שנדבר עמו בין הכתרים בן
שכטים שיה היה ומבין הכתרים עד
שטל יתק היה ל' שנה כדכתיב
(בראשית כח) ולכרס בן מלח שנה
בהול לו לח יתק בט' גמלח אומר
משדבר עמו בין הכתרים עד שילח
ממלרים היו ארבע מלח ואתן ל'
שמן הדבור עד ליה יתק שטו בני
אפרים. ומנין שבני אפרים הן שילח
קדם זמן ונכרסו שנאמר ובני אפרים
שולח וגו' והגרס אכתי גת ושפול
פמר. מתים שהיה יחזקאל אלו בני
לחם שכפרו בתחית המתים שנאמר
(יחזקאל לו) אכדה תקחת: שפמיס
פלרס על פמי ישראל פסס. עלמות
אלו סמן לכל ישראל הן שעתידה
להס תחית המתים כמו לאלו שהרי
אלו אמרו אכדה תקחת ועכשו
ידעו שאני מחיה לח המתים וסמן
זה לכל ישראל שגם הם עתידין
להחיות ולח מן הדן שיה דהא אמרן
*הספר בתחית המתים אין לו חלק
לשמי"ב אלא משום פמן חיו: שמיסו
לפיכך. שהיו מליירין ללמים על קירות
ההכל דכתיב ולח ולחלה מחוקה על
הקר סביב: וכמיסו וספירני פליסס
פמיס פמיס. כלומר על אותן אכטיס
שכתוב עליהם "סביב" עבר עליהם

אלין
מתים שחיה
יחזקאל
פמיס - יחזקאל
א. ר. מ. ה. י. ה.

מגנה
דמות על מ' ה' ה'
המתים שחיה
יחזקאל

*ה' יחזקאל
יחזקאל
ה' יחזקאל

לפשו רשע על פניו. והכל להס
ואם תאמר אוחן שנים שעתיד הקביה לחדש
בהן את עולמו שנאמר ונשגב ה' לבדו
ביום ההוא צדיקים מה הן עושין? הקביה
עושה להם כנפים כנשרים ושמן על פני
המים שנאמר על בן לא נירא בהמיר ארץ
יבמות הרים בלב ימים ושמה תאמר יש להם
צער תל וקוץ ה' יהליו כח יעלו אבר
כנשרים ידו ולא ינעו ילכו ולא ינעפו ונלה
ממתים שהיה יחזקאל סבר לה כמאן דאמ
באמת משל היה דתניא ר' אומר מתים
שהיה יחזקאל עמד על רגליהם ואמר
שירה ומתו, מה שירה אמרה? ממת בבצק
ומתה ברחמים, ר' יהושע אומר שירה זו
אמר ה' ממת ומתה מרד שאלו ועל
ה' יתגב אומר אמת משל היה, אומר לו רבי
נחמיה אם אמת למה משל ואם משל למה
אמת? אלא באמת משל היה, ר' בנן של ר'
יוסי הגלילי אומר מתים שהיה יחזקאל עלו
לארץ ישראל ונשא נשים והולידו בנים
ובנות עמד ר' בן בתירא על רגליו ואמר
אני מבני בניהם והללו תפלין שדגית לי
אבי אבא-מרם ומאן ניהו מתים שהיה
יחזקאל אומר ר' אלו בני אפרים שמעו לקן
ומעו שנאמר יובני אפרים שותלח וברך בניהם
ותחת בנו, ואלעזר בנו, ותחת בנו, ויבד בנו
ושותלח בנו, ועזר (ואלעזר) (ואלעזר) והדרגום
אנשי גת הגולדים בארץ וגו' וכתיב ויתאבל
אפרים אביהם ימים רבים ויבאו אחיו לנחמו
ושמחאל אומר אלו בני אדם שכפרו בתחית
המתים שנאמר יאמר אלי בן אדם העצמות
האלה כל בית ישראל המה הנה אומרים
יבשו עצמותינו ואכדה תקחתנו נגורנו לנו
*ומיה בר אבא אומר אלו בני אדם שאין
בהן לחיות של מצוה שנאמר העצמות
היבשות שמעו דבר ה' *צחק נפשא אומר
אלו בני אדם שחיפו את ההיכל כולו שקצים
ורמשים שנאמר ואבוא ואראה והנה כל
תבנית רמש ובהמה שקין וכל גלולי בית
ישראל מחוקה על הקד סביב וגו' וכתיב
הם *העבירני עליהם *סביב סביב ר' ע

יחזקאל אומר אלו מתים שבבקעת דורא וא"ר יוחנן מנתר אשל עד רבת בבקעת דורא שבשעה שהגלה
נבוכדנצר הרשע את ישראל היו בהן כתרים שהיו מגנין את החמה ביופין והיו כשריות ראות אותן ושופעות
זבות, אמרו לבעליהן, ובעליהן למך, צוה המלך והרגום ועדיין היו שופעות זבות, צוה המלך והמסום,
תנו רבנן בשעה שהפיל נבוכדנצר הרשע את חנניה מישאל ועזריה לכתשן האש אמר לו הקביה ליהחזקאל לך
והחיה מתים בבקעת דורא בין שהחיה אותן באו עצמות ושפחו לו [א] לאותו רשע על פניו, אומר: מה
סיבן של אלו? אמרו לו חביריהן של אלו מדה מתים בבקעת דורא, פתח ואמר *אתוהי כמה רברבין
ותקוהוהי כמה תקיפין מלכותיה מלכות עלם ושלפניה עם דר ודר וגו' איד יצחק יצק זהב רותח לתוך פיו
[ב] של אותו רשע שאילמלא (לא) בא מלאך וספר על פיו ביקש לגנות כל שירות ותושבות שאמר
הד בספר תהלים תי' ששה נסים נעשו באותו הדם ואלו הן צף הבבשן, ונפרי הבבשן, והחמק סודו, ותנפין
צלם על פניו, ותשריפ ארבע מלכות, והחיה יחזקאל את המתים בבקעת דורא, וכולוהו גמרא, וארבע מלכות:
קרא דכתיב *ונבוכדנצר מלכא שלח למכוש לאחשדרפניא סגניא ופחותא אדרגוריא גרברא דתבריא תפתיא
וכל שלמוני מדינתא וגו' וכתיב *איתי גוברין יהודאין וכתיב *ומכונשין אחשדרפניא סגניא ופחותא והדברי
מלכא חייין לגברא אלך וגו' תני דבי רבי אלעזר בן יעקב אפילו בשעת הסכנה לא ישנה אדם את עצמו
מן הרבנות שלו שנאמר *בארין גברא אלך כפתו בכרכליהון פמשיהון וכרבלתהון וגו' אמר רבי יוחנן
גדולים

דניאל ג'

[ש] חוק
ג' ה' ה'

ה'

ה'

אלין
חנין
יחזקאל ודניאל
בבבאר הא